

GIORGIO BASSANI

Gli occhiali d'oro

แว่นตากรอบทอง

จอร์โจ บัสซานี เขียน
นันทวรรณ ชาญประเสริฐ แปล

อ่าน@ตา
allbooks

GLI OCCHIALI D'ORO

Copyright © 1958, 1970, 1974, 1980, Giorgio Bassani

Thai language translation © 2017, Nuntawan Chanprasert

All rights reserved

แว่นตารอบทอง

จอร์โจ บัสซานี **เขียน**

นันทวรรณ ชาญประเสริฐ **แปล**

กันต์ธร อักษรนำ **บรรณาธิการ**

อภิรดา มีเดช **พิสูจน์อักษร**

antizeptic **ออกแบบปก**

ณขวัญ ศรีอรุโณทัย **รูปเล่ม**

มีนาภา โมไนยพงศ์ **บรรณาธิการจัดการ**

ชฎารัตน์ วิลัยพล **ที่ปรึกษา**

พิมพ์ครั้งแรก : สำนักพิมพ์อ่านอิตาลี, มีนาคม 2560

info@alibooks.it

www.facebook.com/alibooks.it

พิมพ์ที่ : ห้างหุ้นส่วนจำกัด ภาพพิมพ์

จัดจำหน่ายโดย : บริษัทเคล็ดไทย จำกัด

ISBN 978-616-92759-1-6

ราคา 200 บาท

หนังสือเล่มนี้ได้รับเงินสนับสนุนในส่วนของการแปลจากกระทรวงการต่างประเทศของอิตาลี โดยผ่านสถานทูตอิตาลีประจำประเทศไทย

Questo libro viene pubblicato con l'aiuto finanziario del Ministero degli Affari Esteri italiano via l'ambasciata italiana a Bangkok.

๐๐

แวนตากรอบทอง

1

กาลเวลาเริ่มทำให้พวกเขาเบาบางลง กระนั้นก็ยังไม้อาจกล่าวได้ว่าบรรดาคนในเมืองแฟร์ราราที่ยังจำหอนาฟาดิกาดิได้มีน้อย (“อาตอสนาฟาดิกาดิ อ้อ” จะพากันนึกถึง “หมอผู้เชี่ยวชาญด้านหู คอ จมูก ที่มีคลินิกและบ้านอยู่บนถนนกอร์กาเดลโล ไกลๆ จัตุรัสเดลเลอแอร์เบ จุดจบของเขาไม่ดีเลย ช่างน่าสงสาร น่าสะเทือนใจเหลือเกิน เขานี้แหละที่ตอนเป็นหนุ่มย้ายจากเวนิสบ้านเกิดมาตั้งหลักปักฐานในเมืองของเรา และดูเหมือนโชคชะตาจะลิขิตให้เขาประกอบอาชีพที่แสนปกติและแสนราบรื่นจนคนอีกจมา...”)

ตอนนั้นเป็นปี 1919 สงครามโลกครั้งที่หนึ่งเพิ่งสิ้นสุดลง เนื่องด้วยวัย ข้าพเจ้าผู้เขียนจึงให้ภาพแห่งยุคสมัยได้ค่อนข้างเลือกรางและสับสน ร้านกาแฟกลางใจเมืองมีนายทหารสวมเครื่องแบบมากันคับคั่ง รถบรรทุกประดับธงสีแดงแล่นผ่านถนนโจเวกคาและถนนโรมา (ปัจจุบันมีชื่อใหม่ว่าถนนมาร์ติรี เดลลา ลีแบร์ตา) ไม่ขาดระยะ มีป้ายผ้าสีแดงสดซึ่งบนนั้ร้านซึ่งบังด้านหลังของตึกบริษัทประกันชีวิตเจนเราลีที่กำลังก่อสร้าง ตรงข้ามกับปราสาทด้านทิศเหนือ เชิญชวนบรรดามิตรสหาย และฝ่ายตรงข้ามของพรรคสังคมนิยมให้ร่วมกันดื่ม แอปเพอริทิฟเลินิน

เพราะเกิดการปะทะกันระหว่างฝ่ายขวาและกรรมกรหัวรุนแรงกับฝ่ายทหารผ่านศึกแทบทุกวัน... บรรรยากาศแห่งความวุ่นวายที่มีสิ่งเบี่ยงเบนความสนใจโดยรวม ซึ่งแวดล้อมวัยเด็กของทุกคนที่จะกลายเป็นผู้ใหญ่ในอีกยี่สิบปีต่อมานี้ น่าจะเอื้อประโยชน์ต่อหนุ่มเวนิสฟาดิกาดิ ในทางใดทางหนึ่ง ในเมืองอย่างเมืองของเรา หลังสงครามคนหนุ่มสาวจากครอบครัวฐานะดีรู้สึกกังวลใจมากกว่าที่อื่นๆ หากจะกลับไปหาอาซีฟอิสระ จึงเข้าใจได้ว่าเขาตั้งรกรากโดยแทบไม่มีใครสังเกตเห็นได้อย่างไร สิ่งที่เราเห็นกันก็คือในปี 1925 ตอนที่ความวุ่นวายเริ่มบรรเทาลงแม้กระทั่งในเมืองของเรา และลัทธิฟาสซิสต์ซึ่งพอจัดตั้งตัวเองเป็นพรรคการเมืองใหญ่ของชาติได้ก็สามารถจัดหางานในตำแหน่งที่ได้เปรียบแก่ผู้มาที่หลังทุกคน อาตอส ฟาดิกาดิได้ลงหลักปักฐานที่แฟร์รารออย่างมั่นคงแล้ว เป็นเจ้าของคลินิกส่วนตัวอันโอ้อ่า และยังเป็นผู้อำนวยการแผนกหู คอ จมูกของโรงพยาบาลซานตันนาซึ่งเป็นโรงพยาบาลกลางแห่งใหม่อีกด้วย

สรุปว่าเขาประสบความสำเร็จ ความจริงเขาไม่หนุ่มเท่าไรแล้ว ทั้งยังมีลักษณะท่าทางตั้งแต่ตอนนั้นว่าไม่เคยเป็นหนุ่มมาก่อนเลย เขาพอใจที่จากเวนิสมา (ครั้งหนึ่งเขาเป็นคนเล่าเอง) ไม่ใช่เพื่อแสวงโชคในเมืองที่ไม่ใช่ของเขา แต่เพื่อหลบหนีบรรยากาศชวนหดหู่ของบ้านหลังใหญ่ริมคลองคานัลกรันเด ซึ่งเป็นสถานที่สันลมของทั้งบิดาและมารดาในเวลาห่างกันไม่กี่ปี รวมทั้งพี่สาวที่เขารักมากด้วย คนชอบกิริยาท่าทางสุภาพและมีมารยาทของเขา รวมทั้งการที่เขาแสดงออกอย่างเห็นได้ชัดว่าไม่หวังประโยชน์และมีจิตเมตตาอยู่พอควรต่อผู้ป่วยที่ยากจน แต่ก่อนจะมาถึงเหตุผลต่างๆ เหล่านี้ เขาคงจะโดดเด่นขึ้น

มาเพราะรูปลักษณ์ กล่าวคือ เพราะแวนตากรอบทองคุณั้นซึ่งแวววาว
 นามองอยู่บนแก้มเกลี้ยงเกลาสีเหลืองอมเทา เพราะความอ้วนตุ้ตะที่ดู
 ไม่นำราคาญาติเลยของคนรูปร่างใหญ่โตอย่างเขาซึ่งเป็นโรคหัวใจมาแต่
 กำเนิด และรอดชีวิตจากวิกฤติในช่วงวัยรุ่นมาได้ด้วยปาฏิหาริย์ และห่ม
 ผ้าขนสัตว์อังกฤษนุ่มๆเสมอแม้กระทั่งในฤดูร้อน (ช่วงสงคราม เนื่อง
 ด้วยสุขภาพไม่ดี เขาจึงปฏิบัติหน้าที่ทหารได้เพียงในหน่วยเซ็นเซอร์
 จดหมายเท่านั้น) พอสรุปลงได้ว่า เมื่อแรกเห็นคงจะมีอะไรบางอย่าง
 ในตัวเขาเป็นแน่แท้ที่ดึงดูดความสนใจของเราและทำให้เรารู้สึกสบายใจ

ครั้นมีคลินิกบนถนนนอร์กาแคลโลในเวลาต่อมา ซึ่งเปิดตั้งแต่
 สี่โมงเย็นถึงหนึ่งทุ่มทุกวัน ความสำเร็จของเขาก็ครบถ้วนสมบูรณ์

คลินิกแห่งนั้นทันสมัยมาก แบบที่ไม่มีนายแพทย์คนไหนใน
 แพรร์ราราเคยมีมาก่อน ประกอบด้วยห้องตรวจซึ่งไว้ที่ติดทั้งในเรื่องของ
 ความสะอาดและประสิทธิภาพ แม้กระทั่งความกว้างขวางก็เทียบได้
 แต่กับโรงพยาบาลกลางซานตันนาเท่านั้น นอกจากนี้ยังมีหน้ามีตาตรง
 ห้องส่วนตัวถึงแปดห้องที่อยู่เรียงกัน เช่นเดียวกับห้องรอตรวจสำหรับ
 บุคคลทั่วไปจำนวนเท่ากัน ชาวเมืองของเรา โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกที่
 ได้รับความนับถือในสังคมต่างก็ตื่นตาตื่นใจ ส่วนคลินิกของแพทย์
 สูงอายุสามสี่คนที่ยังเปิดให้บริการคนไข้มีความรทที่อาจเรียกได้ว่าสะดุด
 ตา แต่ก็ดูคุ้นเคยมากและอันที่จริงก็มองได้หลายแง่ กระจับปกระจับก็
 เกิดทนความรทที่ว่านี้ไม่ได้ และซาบซึ้งในเกียรติที่ได้รับเป็นพิเศษใน
 คลินิกของฟาติกาดิ พวกกันพูดซ้ำๆอย่างไม่เคยเบื่อเลยว่า ไหนละคนรอ
 ยาวเหยียดและกองทับกันเหมือนสัตว์ ฟังเสียงที่แว่วผ่านผนังกันบางๆ
 ของครอบครัวที่เหมือนจะมีสมาชิกจำนวนมากและร่าเริงอยู่เสมอ ใน

แสงมัวๆของโคมไฟขนาดยี่สิบแรงเทียน เมื่อกวาดสายตาไปบนผนัง
 มองมัวๆก็ไม่มีอะไรให้มองนอกจากป้ายกระเบื้องมาจอลึคาสองสาม
 แห่งที่เขียนว่า *ห้ามดื่มน้ำลาย* กับภาพอาจารย์มหาวิทยาลัยหรือเพื่อน
 ร่วมงาน ไม่นับภาพที่เป็นลางร้ายและชวนหดหู่ยิ่งกว่าของคนไข้ถูกสวน
 ทวารหนักด้วยหลอดสวนขนาดยักษ์ต่อหน้านักเรียนแพทย์ทั้งโรงเรียน
 หรือภาพการผ่าตัดที่ยมทูตแปลงกายเป็นศัลยแพทย์มาผ่าเอง เป็นไปได้
 ทุกรูปแบบ เป็นไปได้ทุกรูปแบบ! ที่พวกเขาทนรับการรักษาแบบยุคกลาง
 มาได้จนถึงตอนนั้น

ในไม่ช้าการไปหาหมอฟาดิกาก็ไม่ได้เป็นเพียงแค่การทำตาม
 กัน แต่เป็นที่ให้ความช่วยเหลืออย่างแท้จริง โดยเฉพาะยามค่ำในฤดูหนาว
 เมื่อสายลมเย็นเยือกพัดหิวหวีจากจัตุรัสมหาวิหารลงไปยัง
 ถนนคอร์กาเดลโล จะเป็นความรื่นรมย์สมปรารถนาอย่างยิ่งสำหรับ
 คนชั้นกลางผู้มั่งคั่งซึ่งสวมเสื้อคลุมขนสัตว์ตัวหนาที่ได้ใช้อาการเจ็บคอ
 เล็กๆน้อยๆเป็นข้ออ้างในการเดินเข้าประตูที่แง้มอยู่ขึ้นบันไดสองทอด
 และกดกริ่งหน้าประตูกระจก บนนั้น หลังกรอบประติมากรรมสีขาว
 ซึ่งมีพยาบาลสาวสวมเสื้อกาวน์สีขาวยิ้มแยมอยู่ตลอดเวลาคอยดูแล
 เขาจะได้พบเครื่องทำความร้อนกำลังทำงานอย่างเต็มที่ยิ่งกว่าที่บ้าน
 ตัวเอง และแทบจะยิ่งกว่าที่สโมสรพ่อค้าฉวยของเมืองแฟร์รารา หรือ
 แม้กระทั่งสโมสรสหภาพ ได้พบเก้าอี้นวมกับโซฟาจำนวนเหลือเฟือ
 บนโต๊ะตัวเล็กๆมีหนังสือพิมพ์และนิตยสารใหม่ล่าสุดเสมอ โคมไฟที่ให้
 แสงสีขาวสว่างจ้าไปทั่ว ได้พบพรมซึ่งเวลาที่คนมอ้ยหลับไปในความอุ่น
 หรือพลิกหน้านิตยสารดูภาพจนเบื่อ พรมก็จะดึงดูดใจให้ไปเดินดู
 ภาพวาดและภาพพิมพ์ทั้งโบราณและสมัยใหม่ที่ติดอยู่บนผนังอย่างถึยิบ

จากห้องหนึ่งไปยังอีกห้องหนึ่ง และสุดท้ายก็จะได้พบหมอใจดีและคุยสนุก ซึ่งขณะที่พาเขาเข้าไปใน “ห้องโน้น” เองเลยเพื่อตรวจคอให้ ก็ดูเหมือนจะสนใจใคร่รู้เป็นพิเศษเยี่ยงสุภาพบุรุษที่แท้จริงว่า เมื่อสองสามคืนก่อนคนไข้ของเขาได้ไปฟัง *อาวเรเลียโน แบร์ติเล* ร้องอุปรากรของ วากเนอร์เรื่อง *โลเฮนกริน* ที่โรงละครแห่งเมืองโบโลญญาหรือเปลา หรือไม่กี่ได้ดูภาพเขียนของ *เดคีรีโค* หรือของ *คาโซราติน้อย* ที่แขวนบนผนังในห้องนั้นอย่างถนัดหรือเปลา และชอบงานของ *เดปีซิส* ใหม่ และจะทำหน้าประหลาดใจอย่างสุดแสนหากคนไข้สารภาพว่า ไม่เพียงแต่ไม่รู้จัก *เดปีซิส* เท่านั้น แต่ยังไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่า *ฟิลิปโป เดปีซิส* เป็นจิตรกรหนุ่มชาวเมืองแฟร์ราราที่มีแววรุ่งโรจน์มาก กล่าวโดยสรุปก็คือ สถานที่แห่งนั้นสะดวกสบาย โอ้อ่า เจริญตา และถึงขนาดว่ากระตุ้นสมองเลยทีเดียว เป็นสถานที่ซึ่งเวลา เจ้าเวลาตัวร้าย ซึ่งเป็นปัญหาใหญ่ของต่างจังหวัดเสมอมา ผ่านไปอย่างนำรีนรมย์

2

ไม่มีสิ่งใดจะกระตุ้นความสนใจในทางไม่ควรของสังคมผู้ด้อย
เล็กๆ ได้มากไปกว่าความต้องการอันชอบธรรมที่จะแยกเรื่องสาธารณะ
และเรื่องส่วนตัวในชีวิตออกจากกัน มีอะไรเกิดขึ้นกับอาดอส ฟาดิกาดิ
บ้างหลังจากที่พยาบาลปิดประตูกระจกคลินิกเมื่อคนไข้รายสุดท้ายไป
แล้ว สิ่งคลุมเครือ หรืออย่างน้อยก็ไม่ปกติที่หมอทำในตอนเย็นมีส่วน
กระตุ้นความอยากรู้อยากเห็นในตัวเขาอยู่ไม่ขาด ไซ้แล้วในตัวฟาดิกาดิ
มีอะไรบางอย่างที่คนไม่อาจเข้าใจได้อย่างถ่องแท้ แต่สิ่งนี้อีกเช่นกันที่
คนชอบ สิ่งนี้อีกเช่นกันที่มีเสน่ห์ดึงดูด

ทุกคนรู้ว่าตอนเช้าเขาทำอะไรบ้าง จึงไม่มีใครทำอะไรได้เกี่ยวกับ
ตอนเช้า

เก้าโมงเช้าเขาไปอยู่ที่โรงพยาบาลเรียบร้อยแล้ว ทั้งตรวจคนไข้
เอเย ผ่าตัดเอเย (เพราะเขาผ่าตัดด้วย ไม่มีวันไหนที่เขาไม่ต้องผ่าต่อม
ทอนซิลออกต่อมสองต่อม หรือมีโพรงกระดูกมาสตอยด์ให้ต้องผ่า) เขา
อยู่ยาวไปถึงบ่ายโมง หลังจากนั้น ช่วงบ่ายโมงถึงบ่ายสองโมง ไม่ใช่
เรื่องแปลกที่เราจะเจอเขาเดินกลับขึ้นไปบนถนนโจเวกกา โดยมีห่อปลา
ทูน่าแช่น้ำมันหรือไมก็ห่อแฮมห้อยที่นิ้วก้อย และหนังสือพิมพ์ *คอร์ริเอเร*

เดลลา เซรรา โผล่จากกระเป่าเสื้อนอก สรุปลงได้ว่าเขากินอาหารกลางวันที่บ้าน และเนื่องจากว่าเขาไม่มีแม่ครัว และหญิงรับใช้ซึ่งทำงานครึ่งวันก็จะมาดูแลความเรียบร้อยและทำความสะอาดบ้านกับคลินิกให้เขาราวบ่ายสามโมง หรือหนึ่งชั่วโมงก่อนที่พยาบาลจะมา เขาจึงต้องเตรียมพาสต้าอาหารจานที่ขาดไม่ได้เอง เรื่องนี้อันที่จริงก็แปลกประหลาดอยู่พอสมควรแล้ว

ส่วนอาหารค่ำคนก็คงจะรอเขาเกือบเหมือนกันในร้านอาหารไม่กี่ร้านที่สมัยนั้นถือว่าดูดีพอสมควร คือร้าน วินเซนโซ กับร้าน ชันดรีนา และร้าน เตร กัลเลตตี หรือแม้กระทั่งร้าน โรเวราโร ในชอยกรังคีโอ ซึ่งทำอาหารพื้นๆติดใจหนุ่มโสดวัยกลางคนคนอื่นๆจำนวนมาก แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าเขากินอาหารค่ำที่บ้านเหมือนตอนเช้า เขาไม่น่าจะอยู่ที่บ้านในตอนเย็นเลย หากเราผ่านไปบนถนนกอร์กาเดลโลราวสองทุ่ม หรือสองทุ่มสิบห้านาที เป็นไปได้มากกว่าจะเจอเขากำลังออกจากบ้านมาพอดี เขาจะจืดจางอยู่ตรงประตูรั้วหนึ่ง มองขึ้นข้างบน มองขวามองซ้าย เหมือนไม่แน่ใจในสภาพอากาศและทางที่จะไป สุดท้ายก็จะออกเดิน และปะปนไปกับผู้คนจำนวนมากซึ่งโหมงยามนั้น ในฤดูร้อนเช่นเดียวกับฤดูหนาว จะเดินทอดน่องเรียงรายกันผ่านหน้าตู้กระจกร้านค้าสว่างไสวบนถนนแบร์ซัลเยรี เดล โป เสมือนบนถนนสายหลักในย่านการค้าของเวนิส

เขาไปไหน ไปเดินเล่น ตรงโน้น ตรงนี้ ประหนึ่งไม่มีจุดหมายที่แน่ชัด

หลังจากทำงานยุ่งมาทั้งวัน เป็นธรรมดาว่าเขาจะพึงพอใจที่ได้รู้สึกว่าตัวเองอยู่ท่ามกลางฝูงชนที่ยิ้มแย้มแจ่มใส เสียงดัง และกลมกลืน

กัน เขาตัวสูงใหญ่ สวมหมวกฮอมเบิร์ก ถุงมือสีเหลือง และหากเป็น
 ฤดูหนาวก็จะสวมเสื้อคลุมหนาขนโอพอสซัม และมีไม้เท้าเกี่ยวกระเป่า
 ขวา ช่วงเวลาจากสองทุ่มถึงสามทุ่มเราอาจเห็นเขาอยู่ตรงจุดไหนของ
 เมืองก็ได้ บางครั้งเราก็ต้องแปลกใจที่เห็นเขาหยุดยืนหน้าตู้กระจกร้าน
 บางร้านบนถนนมัชชีนีหรือถนนซาราเซโน กำลังตั้งใจมองข้ามไหล่คน
 ที่อยู่ข้างหน้า บ่อยครั้งเขาจะหยุดอยู่แถวๆแผงขายของกระจุกกระจิก
 และแผงขายขนมที่ตั้งเรียงรายกันราวสิบแผงข้างๆมหาวิทยาลัยได้
 หรือบนจัตุรัสตราวัลโย หรือบนถนนการิบัลดี จ้องมองสินค้าพันๆที่วาง
 แสดงอยู่นั้นโดยไม่พูดอะไรสักคำ อย่างไรก็ตาม บาทวิถีแคบๆและมี
 ผู้คนเบียดเสียดริมถนนซานโรมาโนคือที่ที่ฟาติกาติชอบไปเป็นพิเศษ
 เมื่อเจอเขาได้ชุ่มทางเดินต่างๆนั้น ซึ่งอบอวลด้วยกลิ่นปลาทอด กลิ่นแฮม
 กลิ่นไวน์ และกลิ่นด้ายราคาถูก แต่มีกลิ่นหาลาม ทั้งผู้หญิง ทหาร หนุ่ม
 สาว ชาวานผู้หมกคลุมตัวมิดชิด และอื่นๆเราจะแปลกใจที่ได้เห็นสายตา
 เร็งร่ามีชีวิตชีวาและเอมอ้มของเขา กับรอยยิ้มบางๆที่ทำให้เขานำบาน

“สวัสดีครับ คุณหมอ!” บางคนตะโกนทักเขาจากข้างหลัง

จะเป็นปาฏิหาริย์หากเขาได้ยินแล้วหันกลับไปทักตอบขณะอยู่ใน
 คลื่นคนที่กำลังพาเขาให้ไกลออกไป

เขาจะกลับมาปรากฏตัวอีกครั้งหลังสี่ทุ่ม ในโรงภาพยนตร์โรงใด
 โรงหนึ่งในเมืองซึ่งมีอยู่ทั้งหมดสี่โรง คือ *เอ็กซ์เซลซีออร์ ซัลวีนิ เร็กซ์*
 และ *เดียนา* แต่ในอีกเช่นกัน แทนที่เขาจะไปนั่งชั้นบนซึ่งมีบรรดาผู้ชม
 ที่ทรงเกียรติไปพบปะกันเป็นประจำประหนึ่งเป็นห้องรับแขก เขากลับ
 เลือกแถวหลังสุดของชั้นล่าง แล้วผู้ชมที่ทรงเกียรติเหล่านั้นจะอึดอัดใจ
 เพียงใดที่เห็นเขาอยู่ข้างล่างนั้น แต่งกายดีเช่นนั้น รวมอยู่กับชนชั้นต่ำ!

“อย่างนี้เรียกว่ามีรสนิยมดีจริงๆหรือ” พวกเขาพากันถอนหายใจพลาง
เป็นอนหน้าเคร่งๆไปทางอื่น “อวดความเป็น *โบฮีเมียน*ขนาดนั้นเชียวนะ”

ดังนั้นจึงเข้าใจได้พอสมควรหากราวปี 1930 ตอนที่ฟาติกาตี
มีอายุราวสี่สิบปีแล้ว คนจำนวนไม่น้อยเริ่มคิดว่า เขาจำเป็นต้องมีภรรยา
ให้เร็วที่สุด มีการกระซิบกระซาบกันในหมู่คนใช้ บนเก้าอี้ที่ตั้งชิดกัน
ในห้องรอตรวจห้องเดียวกันในคลินิกบนถนนนอร์กาเดลโล ขณะรอให้หมอ
ผู้ไม่รู้เรื่องรู้ราวโผล่หน้าออกมาจากประตูที่ส่งวนไว้ให้เขาปรากฏตัวเป็น
ช่วงๆเพื่อเชิญคนใช้ไป “ห้องโน้น” จะมีการเอ่ยถึงเรื่องนี้กันอีกในช่วง
อาหารเย็น ระหว่างสามีกับภรรยา โดยคอยระวังไม่ให้ลูกเต้าที่หน้าก้ม
มองจานและหูฟังคอยฟังเดาได้ว่ากำลังพูดถึงใคร และหลังจากนั้นอีก
ที่เตียง ซึ่งตอนนี้จะพูดกันแบบไม่ยั้ง พูดกันจนเป็นกิจวัตรตลอดเวลาห้า
หรือสิบนาทีของช่วงครึ่งชั่วโมงอันมีค่าที่มีไว้สำหรับบอกเล่าความในใจ
ต่อกันและหาว่า ซึ่งกินเวลายาวนานออกไปเรื่อยๆและปกติจะเกิดขึ้นก่อน
การแลงจูปและกล่าว “ราตรีสวัสดิ์” ของสามีภรรยา

ทั้งสามีและภรรยาต่างเห็นเหมือนกันว่าเป็นเรื่องพิลึกพิลั่นที่
ผู้ชายมีความรู้ความสามารถเป็นที่นับถือขนาดนั้นไม่คิดสร้างครอบครัว
เสียที

นอกจากนิสัยใจคอที่ออกจะ “เป็นศิลปิน” เล็กน้อย แต่โดยรวม
เป็นคนจริงจังและเยือกเย็นมาก มีบัณฑิตชาวแพร์ราวยังไม่ถึง
ห้าสิบคนไหนที่พูดได้ว่ามีภาษีติกว่าเขา เขาน่ารักกับทุกคน รวย
(ใช้แล้ว เรื่องรายได้ ถึงตอนนี้เขาอยากได้แค่ไหนก็ได้!) เป็นสมาชิก
สามัญของสโมสรสำคัญสองแห่งในเมือง ดังนั้นเขาจึงได้รับการต้อนรับ
จากผู้ประกอบการอาชีพระดับกลาง ระดับกลางอย่างต่ำ และร้านค้าต่างๆ

เท่าๆกับจากชนชั้นสูง ทั้งที่มีตราประจำตระกูลและไม่มี ทั้งที่เป็นเจ้าของ
 กองมรดกและเจ้าของที่ดิน เขามีกระตังบัตรสมาชิกพรรคฟาสซิสต์ ซึ่งแม้
 เขาจะประกาศตัวอย่างอ่อนน้อมว่าไม่สนใจการเมือง แต่เป็นเลขาธิการ
 พรรคประจำจังหวัดเองที่ต้องการมอบให้เขาให้ได้ ที่นี้เขาจะขาดอะไร
 อีกเล่า หากไม่ใช่สตรีสวยๆสักคนเพื่อให้เขาพาไปโบสถ์ซานคาร์โล
 หรือมหาวิหารทุกเช้าวันอาทิตย์ และตอนเย็นก็พาไปชมภาพยนตร์
 สวมเสื้อขนสัตว์และเพชรพลอยอย่างที่เหมาะสมที่ควร แล้วเหตุใด
 เขาจึงไม่มองหาสักคน หรือเขาจะติดพันผู้หญิงที่ไม่อาจเอ่ยให้ใครรู้
 ได้ เช่น ช่างตัดเสื้อ พี่เลี้ยงเด็ก คนรับใช้ เป็นต้น หรือเขาอาจจะชอบ
 แต่พยาบาลเหมือนหมอลหลายคน และคงเป็นเพราะเหตุนี้กระมัง ใคร
 จะรู้ได้ พยาบาลที่มาทำงานในคลินิกของเขาแต่ละปีถึงได้น่ารักและ
 ยั่วยวนใจเหลือเกิน แต่ถึงจะยอมรับว่าเรื่องเป็นไปในทำนองนี้จริงๆ(แต่
 จะว่าไปก็น่าแปลกที่ไม่เคยมีอะไรแน่ชัดเกี่ยวกับเรื่องนี้แพร่พรายออกมา
 เลย!) มีเหตุผลอะไรเขาถึงไม่แต่งงาน เขาอยากลงเอยแบบเดียวกับหมอ
 คอร์ดอสในสมัยของแกหรืออย่างไร แกเป็นหัวหน้าแผนกวัยแปดสิบ
 เป็นหมอที่มีชื่อเสียงที่สุดในบรรดาหมอชาวแฟร์รารา ตามที่คนเล่ากัน
 หลังจากที่แกมีอะไรกับพยาบาลสาวคนหนึ่งมานานปี อยู่มาวันหนึ่งแกก็
 ถูกครอบครัวของฝ่ายหญิงบังคับให้รับเธอไปอยู่ด้วยตลอดชีวิต

ขณะนี้ในเมืองก็กำลังหาหญิงสาวที่คู่ควรกับตำแหน่งคุณนาย
 ฟาดิกาติดกันอย่างเต็มที่ (แต่คนนี้ไม่ผ่านเพราะเหตุผลนี้ คนนั้นไม่ผ่าน
 เพราะเหตุผลนั้น ดูเหมือนว่าจะไม่มีใครเหมาะกับชายโดดเดี่ยวผู้มุ่งหน้า
 กลับบ้าน ซึ่งบางคืนขณะที่ทุกคนออกมาจากโรงภาพยนตร์*เอ็กซ์เซลซี-*
ออร์ หรือ *ซัลวีนิ* บนจัตุรัสเดลเลแอร์เบ จะแวบเห็นเขาอยู่ที่ท้ายจัตุรัส

ก่อนจะหายเข้าไปในซอกมืดๆ ข้างถนนแบร์ซัลเยรี เดล โป...) แล้วก็เริ่ม
ได้ยินคนพูดแปลกๆ ความจริงต้องบอกว่าแปลกมาก ซึ่งไม่รู้ใครเป็นคน
เริ่มก่อน “นี่คุณไม่รู้หรือหรือ ฉันรู้มาว่าหมอฟาติกาติเป็น...” “มาฟัง
อะไรนี่มา คุณรู้จักหมอฟาติกาติที่บ้านอยู่บนถนนกอร์กาเดลโลใหม่
เกือบถึงมุมถนนแบร์ซัลเยรี เดล โปนะ คืองี้ ฉันได้ยินมาว่าเขาเป็น...”